

och tecknar med utmärktaste högaktning och uppriktigaste tillgifvenhet

Velborne Herr Senatorns
ödmjukaste tjenare
G. von Alfthan

Uleåborg den 2 Maj 1867.

10 **697** *J. A. VON ESSEN – J. V. SNELLMAN 9.V 1867*
HUB, JVS handskriftssamling

Wärdaste Bror!

I den härifrån till Kejserkliga Senatens aflåtna hemställan af den 15. April, rörande anstånd med indrifning af kronolänen, hade äfven influtit anhållan om att, emedan brist i synnerhet på utsädeskorn befarades komma att i länet uppstå, få öppna kronans förråder till behöfvets fyllande. Det hade varit önskligt, att Senatens haft så pass förtroende för länestyrelsen härstädes, att ofvannämda hemställan äfven i denna del kunnat bifallas; men då nu så icke skett, ser sig länestyrelsen tvungen att i denna fråga ytterligare komma in med förnyad framställning, hvilken samtidigt med detta afgår till Helsingfors.

På skäl, hvilka i nämnda framställning närmare framhållas, ansåg man här nödigt att icke invänta det sista afgörande ögonblicket, utan tvärtom söka vara i tid betänkt på behöfvets afhjelpande, emedan order till magasinförvaltarna om sädens utgifvande, låntagarnes åliggande att prestera skuldsedlar och anskaffa borgesmän samt slutligen sädens distribution och afforslande befarades, med de tröga kommunikationer som synnerligast mehnförestiden i detta län äro rådande, komma att vålla en så stor tidsutdrägt, att då hjälpen ändtligen erbjöds den behöfvande, denne då mera icke kunde begagna sig deraf, såsom redan tillförene någon gång lärar varit fallit. Lyckligtvis har den ovanligt sena våren nu imellertid gjort, att någon tid icke ännu behöfves anses vara försummad; men skall man här sitta med armerne i kors, tills Senatens officiella svar å den nu ingående hemställan hunnit ankomma, så fruktar jag storligen att hjälpen i alla fall kommer för sent, synnerligast då man vet att ofta en enda försummad för sadden gynsam dag kan vålla en misslyckad, eller åtminstone mindre god skörd.

Öfvertygad om att Du icke underkänner vigten af här berörda omständigheter, tillåter jag mig således förbindligast anhålla, att, så snart Senatens decision i frågan fattats, jag per telegraf deraf måtte få del, ty jag upprepar ännu: skall man här förbli fullkomligt översam intill dess det officiella svaret, som af mehnföret ytterligare utöfver den eljest i och för sig långsamma postgången kommer att fördröjas, hit hinner ankomma, så förfelas helt säkert hela ändamålet med den nu vidtagna åtgärden.

50 Det är bedröfligt och mer än bedröfligt att dessa nordliga län ständigt skola ligga regering och land på armarne; men då nu Herrans gissel en gång så hårdt träffat dem, så må väl mensklig känsla och christlig pligt bjuda att icke låta dem förgås, så länge hjälp är möjlig. Håglöshet och försoffning till en viss grad torde väl icke kunna fränkännas folket här, men nog måste dock derjemte erkännas dess

goda vilja att så långt ske kan afbörda sig sina skuldförbindelser; derom vittna våra för närvarande väl fyllda kronomagasiner och de icke obetydliga upplag som finnes hos köpmännen, färdiga att afgå till Sverige såsom utsädesråg, så snart Seglationen blir öppen. Skulle folket icke ansträngt sig att, så långt ske kunnat, förnöja så väl kronan som enskilte borgenärer, så skulle det sannolikt icke heller nu behöfva tiggas tillbaka som lån, hvad det för några månader sedan inbetalte såsom skuldafminskning.

Jag begagnar tillfället att hos Dig få insinuera en annan sak, som högeligen intresserar mig. Med dagens post afgår likaledes det till den lediga kronofogde tjensten i Ilomants härad upprättade förslag, hvarå magasinsförvaltaren, biträdande landskamreren härstädes, Paqualén uppförts i första rummet. Till det officiella förord embetet gifvit honom ber jag att hos Dig få tillägga mitt enskilda. Den detalj, undsättningsärenderne, han här haft att handlägga, är i högsta måtto mödosam och maktpåliggande och fordrar en man med mycken ordentlighet, pålitlighet och redbarhet, emedan stora penningesummor gå genom hans hand, så vida han står i direkt förbindelse med undsättningskomiteerne, trettioen till antalet, hvilkas verksamhet och penningförvaltning honom åligger att öfvervaka. Så vidt jag varit i tillfälle inhemta af andra och så vidt jag, under den korta tid jag varit här, sjelf tror mig kunna bedöma, har Paqualen skött denna sin befattning på ett sätt, som förtjenar allt erkännande och loford, och det vore derföre högeligen att önska att han, som en välförtjent uppmuntran från Regeringens sida, som sålunda skulle visa sig veta och vilja behörigen uppskatta äfven den underordnade statstjenarens sträfvan, blefve, så väl framför sina här kända medsökande som och framför de i Senaten möjligen sökande, till den ifrågavarande tjensten utnämnd; hvarförutom länet, och i synnerhet det besvärliga och i anseende till sin aflägsenhet nära på all kontroll undandragna häradet, utan tvifvel blefve icke bättre betjent med en man, hemmastadd och förtrogen med alla förhållanden, synnerligast i dessa brydsamma tider, i hvilken det finnes tåga och som något försökt och slitit i verlden, än med någon af ungherrarne i Senaten, som kanske i tiden icke slitit annat än sin magnifika bäfverpaletå och Senatstrapporne.

Efter gammal vana, eller kanske hellre osed, har jag med Dig fört öppet språk, men jag är öfvertygad om att Du hvarken misstycker eller tillräknar mig denna min arfsynd, hvilken jag allaredan lär vara för gammal att kunna aflägga. Och nu återstår mig blott att innesluta både länet och min egen person i Din välvilliga åtanke, hvarjemte jag förblir

Med sannaste högaktning
Din
vänskapsfullt tillgifne tjänare
Joh. Aug. v. Essen.

Kuopio den 9. Maj 1867.

698 YTTTRANDE VID PLENUM 10.V 1867 (SUB SECRETO)

RA, Senatens sekreta handlingar

Senatorn Snellman förmälde – att emedan det framlagda förslaget förutsatte att de i nu gällande tryckfrihetslag af Monark och Ständer